

LA CONTRAPORTADA de VALENTÍ PUIG

Carismes i bons perfils

“Diuen que la televisió fa superflus els polítics amb personalitat complexa: n’hi ha prou amb homes o dones de rostre agraciat que sàpiguen transmetre missatges polítics encapsulables en mig minut. Això significaria una perillosa decadència del caràcter i la progressiva desaparició dels polítics amb arrels.”

La condició apol·línica i la popularitat política són una combinació de pes, però la majoria de líders són massa baixos, guenyos, panxuts o desmanegats. Segons les definicions estètiques dels estrategs electorals, Jordi Pujol seria una excepció a gairebé totes les normes, com també ho és la còrpora de Kohl, el bigoti d’Aznar o la mandíbula de Lébed. Pompidou tenia cara de carnisser de Les Halles i Adenauer semblava un vell sioux. Si ens ho mirem bé, en aquests casos la bellesa física és l’excepció i no la regla: Kennedy, per exemple, tot i que patia molt de l’esquena. Pocs polítics espanyols han tingut tan bona perxa física com Adolfo Suárez, però la perxa política de la UCD li va durar massa poc.

La proporció estètica segons el màrqueting electoral que s’usi pot promocionar bé una nova figura de la política, però l’aspecte fonamental d’una permanència política no consta als manuals universalistes: compten, sobretot, les arrels. D’aquesta manera, a Kohl li va bé envoltar-se de persones més baixes i a Jordi Pujol no li va malament tenir gent més alta al costat: és la capacitat d’adaptació del polític de raça, sempre capaç de fer virtut de la necessitat. Fins i tot els atributs de la vellesa, en mans d’un bon assessor d’imatge, poden fer miracles i Robert Dole —entre d’altres motius— ja ha començat a manllevar punts de popularitat al president Clinton.

En tot cas, mai no s’havia vist el cas d’un polític que s’excusés públicament per la seva lletjor, com ha fet a Londres l’inimitable Sir George Gardiner, thatcherista i euroscèptic, de parpelles agòniques, amb la corbata sempre torta, les orelles notables, un home malgirbat i de moviments inconnexos, fins al punt que quan vol parlar a la Cambra dels Comuns no sabeu mai si és que demana per-

mís per anar al lavabo. He de dir que George Gardiner —antic periodista, passat al partit conservador— té un cap polític de primera i una lleialtat excepcional a la baronessa Thatcher, encara que ara l’ex-primer ministre passi per hores més aviat molt baixes.

La novetat és que Sir George ha demanat disculpes als seus electors perquè comprèn que potser és massa compromès fer-los votar un polític massa lleig. Personalment, jo no trobo que George Gardiner sigui excessivament lleig però tal vegada tingui de veritat una semblança massa directa amb un gos afgà. Sigui com sigui, la bona gent *tory* de la circumscripció electoral de Sir George al final ha decidit mantenir-lo com a candidat, potser per allò que val més el dolent i lleig conegut que el bo i apol·lini per conèixer.

Diuen que la televisió fa superflus els polítics amb personalitat complexa: n’hi ha prou amb homes o dones de rostre agraciat que sàpiguen transmetre missatges polítics encapsulables en mig minut. Això significaria una perillosa decadència del caràcter i la progressiva desaparició dels polítics amb arrels. Al final, no crec que les coses vagin per aquí i els contribuents que ara fan *zapping* d’una intemperància d’Anguita a les aparicions de Carmen Sevilla seran els mateixos que s’aturaran per veure de gust una entrevista ben feta amb Piqué o Borrell. Al final, el cable i el *zapping* ens acostumaran a la qualitat i a la complexitat. Em temo que aleshores la qüestió serà trobar qui sàpiga fer bones entrevistes i potser convindrà trobar algun bon periodista que sigui tan lleig com Sir George Gardiner.